

Boldogságkommandó

/részlet/

22. nap

- Mit csinálunk este? – kérdezte Jenny a fiút.
 - Szálljunk egy kicsit – hívta Jacek.
 - Szállós, repülő, semmivel se törődös, parararamparam – lengette a szárnyait a lány.

- Én pozitív dolgokról akarok írni – dühöngött az író, amikor meglátta a tolla alól kikerülő sok feketeséget. A fekete oldalak között akadt némi sötétkék, világosszürke, egy-két világoskék paca is oda került. De hol van a rózsaszín, a piros, a sárga, hol van – tépte a haját.
- Meg kell valahol keresni itt bent – ütögette az öklével a fejét.
 - Na, azért azzal csak csinán bányunk, mármint a fejütögetéssel – lépett oda Jacek.
 - Igyunk inkább egy kis kávé... – tette az asztalra a tálcat Jenny.
 - Maguk kik is? – kérdezte az író.
 - Tudja, az ügynökségtől – magyarázta Jacek.
 - És mit is tudnak? – pillantott rájuk oldalvást az író.
 - Simogatást, kedvességet – felelte a lány.
 - De szex az nincs benne, ugye? – emelte fel szemüvegét az orráról a férfi.
 - Nem, az nincs – rázta a fejét a fiú. – Nem mintha nem lenne jó egy jó kis szex, de ez nem olyan fajta ügynökség.
 - Már megijedtem – heherészett az író. – Egy ilyen fárasztó nap után, amikor még a színeket se találok – vakarta meg a fejét.
 - Meg kell keresni, nincs mese – értett egyet a fiú.
 - Hát épp ez az, hogy hol a mese – esett kétségbe az író. – Egyik testrészemben se találok, se a fülemben, se a hajamban, és a mellkasomban sincs – jajongott. – Még az ujjaimban csak-csak előfordul egy kis meseféleség, érzem, hogy jön belőlük egy kis mese, de kevéske, nagyon kevéske.
 - Nem kell azért annyira kétségbe esni – masszírozta meg a vállát Jenny.
 - Nna, már rögtön jobb – hűmmögött az író.
 - Bekapcsolok egy kis zenét – nyomta meg a CD-lejátszó gombját a fiú. A lány rögtön táncolni kezdett, a férfi figyelte.
 - Jöhetnek én is? – kérdezte.
 - Hisz ez magáért van – húzta fel a székről a lány.

– Most már csak magát nézem – huppant le tíz perc után. – Mint egy private dancer-t – tette hozzá.

– ... dancing for money – folytatta a lány. – Vagy mintha, de csak mintha. Mert szoktam én public dancer is lenni – hajolt meg kecsesen. – Az utcán, a téren, kocsmák közepén.

– Kocsmák – hökkent meg az író. – Nem is mondtam volna.

– Hát a megbízás az megbízás, a munka az munka – ütögette össze a tenyerét a fiú.

– Meg nem annyira kocsmás kocsmákban, inkább csak kiskocsmákban – szólt a témához a lány is.

– Azért legközelebb, ha kiskocsmában táncol, szóljanak – nyúlt a zsebéhez a férfi. Jenny finoman Jacekhez húzódott.

– Mára ennyi lesz, ugye? – húzott elő az író egy papírpénzt.

– Igen, épp ennyi a szerződés szerint – vette el a fiú. – Mert a szerződés az szerződés.

– És vizlátokkal végződik – elmélkedett a lány, amint lefutottak a bérház széles lépcsőin. – Azért néha kicsit perverz, amit csinálunk, nem gondolod? – vakarta meg a nyakát.

– Hát lehet, de szerintem most megint tud színeset írni – pillantott fel a fiú a kivilágított szobaablakra. – Akkor meg megérte, nem?

– Akkor meg meg – biccentett Jenny.

23.nap

– Ma elrabollok, jó? – mondta Jacek a reggelinél.

– És hova viszel? – fordult féloldalra a lány.

– Az erdő sűrűjébe, valahova nagyon mélyre – felelte a fiú.

– Valahova mélyre, egészen mélyre, egy ázott madár berepült – énekelte Jenny, miközben felhúzta a cipőjét.

Az erdő szélén megfogta a fiú kezét.

– Add a kezed! – kérte.

– Kapaszkodj csak, kapaszkodj belém – állt hozzá egész közel a fiú.

– És most megyünk, csak megyünk, messzebb, meg még tovább – beszélt a lányhoz.

– Oda, ahol már csak bokrok lesznek meg bozót.

– És egy bokor tövében kezem adom a kezedbe – dúdolta Jenny.

A bozótból surrogva szálltak fel a fácánok. Jenny odafordította a fejét. A forró homokba lyukat ásott, abba temette a kezében tartott szőlőfürtöt. Jacek mosolyogva figyelte.

– Majd tavasszal megnézzük, mi nőtt ki belőle – hajtott el egy hajtincset a szájából. – Vagy mit szólsz, az is jó kép lenne, hogy a szívemet ásom el. Abból mondjuk tekergőző liliomok nőnének ki, világoskék, sárga, fehér liliomok enyhén hajladozó szárral. Lehetne úgy is, hogy szinte a föld felett tekergőznek, mintha a szél hajtotta volna őket le. Vagy hogy majdnem egyenesen állnak finoman hajladozó szárral. Melyik legyen? – pillantott a fiúra.

– Amelyiket akarod – válaszolta az.

– Nőhetne még selyemfű is – folytatta elgondolkozva Jenny, ahogy lapogatta a homokot a betemetett lyuk tetején.

– Gyere, most már menjünk, még vacsorát kell vennünk – húzta fel a földről Jacek –, csak kenyér van otthon. Majd tavasszal megnézzük.

Ahogy mentek lefelé a dombról, Jenny hátrafordult. – Nézd! – bökte meg a fiút.

Az elásott szőlőfürt helyén két tigrisliliom hajladozott a szélben.

24. nap

A lakótelep déli fényében kódorgott Jenny és Jacek.

– Leülünk? – mutatott egy padra a fiú.

– Ja – felelte a lány.

– Azzal szemben gondoltam, ahol az a nő ül.

– Nem ismerjük egymást, de megismerkedhetünk – bólintott a lány.

– Jó napot – szólta át Jacek a szomszédos padra.

– Jó napot – köszönt vissza a nő, és tovább rugdosta a kis kavicsokat.

– Szép időnk van – társalgott Jenny.

– Szép.... – ingatta a fejét az asszony. – Mint egy kiaszott folyó, olyan leszek. Egy szép, homokos folyómeder – csóválta meg még egyszer a fejét.

– No, majd adok én neked – lépett hozzá villámló szemmel Jenny. – Most azonnal megyünk, bárhová, de megyünk. Varázsoljak rád ruhát, cipellőt stb? – kuporodott a térdéhez. – Mert tudok ám, ha akarsz, de tényleg! Lehet málnaszín, fehér cipővel vagy feketével, ahogy akarsz.

Az asszony elkerekedett szemmel nézte.

– Ez most komoly? – kérdezte.

– Abszolút – válaszolta Jenny.

– Ha akarsz, lehetsz vadakat terelő juhász, vagy élhetsz az erdő közepén. Vagy tervezhetsz ruhákat, amelyek a legközelebbi párizsi kiállításon a kifutó díszei lesznek. Vagy énekelhetsz az Operában. De lehetsz kukásautó sofőrje is cigivel a szájában – lépett oda Jacek.

– Bármilyen, érted, bármilyen lehetsz, ha akarsz – rázta meg a vállát Jenny. – De akard már, mert felpofozlak, bizonyisten felpofozlak.

– Élned kell, élned kell, élned – folytatta Jacek –, és ha nem hagyod abba ezt a nem-akarok-élni-féle szentségtörést, itt fogok, itt fogunk az ablak alatt kukorékolni hajnalig. Úgyse hagyjuk abba ezt a nótát. És még nem hallottál bennünket énekelni, lehet, hogy cudar élmény lesz.

– Gitárral vagy gitár nélkül? – kérdezett vissza az asszony.

– Hozhatom a gitárt is – mosolygott Jacek.

– Hát ha gitárral... – mészárolt el az asszony.

25. nap

– Mmm, hol vagy? – tapogatta félálomban Jenny az ágy másik felén a párnát. Aztán félkönyékre támaszkodott, és arcába lógó hajjal nézegetett szét. Az ágy mellett a telefonja sms-t jelzett.

– A mai nap meglepi – olvasta az üzenetet. – Várlak a Napraforgó utcában pontban kilenckor.

Oda meg ugyan hogy jutok – morfondírozott a lány, miközben kifelé kászálódott az ágyból.

– Hányas szám? – pötyögte egy órával később az üzenetet az utcán álldogálva.

– Harminckettes – jött a válasz.

Jacek a karját lengette a kapualjban.

– Szia, gyere beljebb – hajolt hozzá egy gyors puszira.

Áthaladtak az előtérben, be a műterembe. A lány rápillantott a falon függő képekre.

– Tessék, ide, erre a fehér székre ülj – mutatott a székre a fiú. – Én meg lassan kikeverem a festéket.

– Olyan helyzetet válassz, amelyik neked kényelmes – tette hozzá.

A lány felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét.

– Jó, ez jó lesz – pillantott rá a fiú. – Még megkeresek egy festéket, és kezdhetjük...

– Ezen a képen a tengerparton ülünk a homokban – nézte Jenny az első képet. – Olyan az arcom, mint amikor tinikoromban kelletlenül álltam modellt. Akkor láttam utoljára ezt az arckifejezést.

– Itt elég lázadó vagy. Vörös és fekete. Mint Amy Winehouse – méregette a fiú. – Most egy újabbat festek – húzta elő a következő vásznat.

– Behunyom a szemem, és csak akkor nyitom ki, amikor minden kép kész – dőlt hátra Jenny.

Aztán el-elszundikált a széken. Jacek figyelte.

– A fényedet festem most meg. A fehér ott mögöttem a szárnyad. Fehér és világoskék – suttozta.

– Voilà – kiáltott fel később.

Jenny kinyitotta a szemét. A műterem falán az összes festményen ugyanaz a lányarc volt.

– Te mindig ugyanazt az arcot fested – mondta a lány.

– De mindig más színekkel – akasztotta a következő képet a falra Jacek.

– Ez szép nap volt, Jacek. Igazán. Ugye nem fested át a mai nap képeit? Legalább a legjobbakat ne... – ráncolta kicsit a homlokát Jenny már otthon.

– Ettől egyáltalán nem kell félned. Egyiket se festem át – simogatta meg a haját a fiú.

A lány lefeküdt az ágyra, és a párnájába szipogott egy sort. Ettől maga is meglepődött.

– Tudod, hogy meghatódtam a színektől, amiket körém raktál? Akkor most egy kicsit itt leszünk? A vászon, a terpentín és a festék világában? – húzta magához a fiút.

– Egy kicsit itt – ült mellé Jacek.

Cím nélkül, 21x30 cm, fotó, 1974

